

РЕШЕНИЕ

№ 1389

гр. София, 27.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав,
в публично заседание на 04.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **7181** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 147, ал.2 във връзка с чл.16 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по протест на прокурор Я. К. от СГП, с който се иска обявяване нищожността на волеизявлението за издаване на свидетелство за правоуправление на МПС (СУМПС) №[ЕИК], издадено на името на А. Н. Н. от [населено място].
Според протестиращия прокурор органът, издал СУМПС, не притежава материална компетентност за това. СУМПС е било издадено при съществени нарушения на материалния закон. Излага се становище, че е нарушен чл. 7, т. 3, б. „б“ и чл. 12 от Директива 2006/126/ЕО, като се поддържа, че лицето нямало обичайно пребиваване на територията на Република България. Изтъква се, че този дефицит във фактическия състав съставлявал най-тежката форма на незаконосъобразност на административния акт. В съдебно заседание прокурор К. поддържа подадения протест и моли СУМПС да бъде прогласено за нищожно.

Ответникът – Началник на отдел „Пътна полиция“ при СДВР, представляван от юрк. Г. не оспорва протеста. Излага становище в депозираните писмени бележки.

Заинтересованата страна – А. Н. Н. не се явява и не ангажира становище по основателността на така подадения протест.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 24.08.2017 г. А. Н. Н. подал в отдел „Пътна полиция“ при СДВР заявление с рег. № 27075900 /л. 12 от делото/, за подмяна на испанско национално свидетелство за

управление на МПС № Х4595809Н. Със заявлението е подаден и комплект документи за подмяна на чуждестранното свидетелство, съгласно чл.17, ал. 3 от Наредба № I-157/01.10.2002 г. на министъра на вътрешните работи за условията и реда за издаване на свидетелства за управление на моторни превозни средства, отчета на водачите и тяхната дисциплина.

Производството по издаване на СУМПС е приключило с издаването на СУМПС №[ЕИК], за категории „АМ, В1, В“ с валидност до 19.09.2027 г. Свидетелството е връчено на заявителя на 21.09.2017 г.

С писмо рег. № 328р-44830/25.09.2018 г. по описа на ГД „Национална полиция“, отдел „Пътна полиция“ - СДВР е уведомен, че е получено писмо от Испания, относно подменено испанско СУМПС № Х4595809Н, притежавано от А. Н. Н.. В писмото испанските компетентни власти са уведомили, че СУМПС не е било валидно за подмяна, тъй като на А. Н. Н. на 09.05.2017 г. е било издадено друго испанско СУМПС със същия номер, като това, което е подлежало на подмяна.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Протестът е допустим - подаден е при упражняване правомощията на прокуратурата по чл.16,ал.1,т.1 от АПК, срещу волеизявление на административен орган за издаване на СУМПС - индивидуален административен акт по чл.21,ал.3 АПК, с искане за обявяване на неговата нищожност, което съгласно чл.149, ал.5 от АПК не е ограничено във времето.

Разгледан по същество, протестът е основателен.

Наведеното от протестиращия прокурор основание за нищожност на административния акт е липса на компетентност на административния орган поради неспазване на Директива ЕС 2006/126/ЕО на Европейския парламент и на Съвета относно свидетелства за управление на превозни средства, касаеща издаването и подновяване на СУМПС на граждани на Европейския съюз.

Съгласно чл.7, пар.3 от Директива ЕС 2006/126/ЕО подновяването на свидетелства за управление на превозно средство, когато техният срок изтече, подлежи на продължаващо спазване на минималните стандарти на физическа и умствена годност за управление... и обичайно пребиваване на територията на държавата-членка, издаваща свидетелството или доказателства, че кандидатите са учили там за срок най-малко шест месеца.

Разпоредбата на чл.7, пар.3 от Директива ЕС 2006/126/ЕО, която предвижда СУМПС да се издават и подновяват от държавата-членка по обичайното пребиваване на лицата, е въведена в националното законодателство посредством нормата на чл.151, ал.5 ЗДвП. Според посочената разпоредба СУМПС се издава на лица, установили обичайното си пребиваване в България, за което обстоятелство подписват декларация.

Анализът на посочените разпоредби от европейското законодателство и националния закон ясно и категорично обвързват компетентността на органите за издаване, респективно подновяване на свидетелството за управление на МПС, с мястото (държавата) на обичайно пребиваване, т.е. компетентността на административните органи на съответната държава – членка е обусловена от това дали лицето, което е поискало от тях издаване на свидетелството за управление, има обичайно пребиваване на територията на тази държава – членка.

Съгласно чл.12 от Директива ЕС 2006/126/ЕО „обичайно пребиваване“ означава мястото, където дадено лице обикновено живее, тоест повече от 185 дни през

календарна година, поради лични или трудови връзки, или ако лицето няма трудови връзки, поради лични връзки, които сочат тясна обвързаност на лицето с мястото, където то живее. Независимо от това, за обичайно пребиваване на лице, чиито трудови връзки са на различно място от личните му връзки и което вследствие на това последователно пребивава на различни места в две или повече държави-членки, се счита мястото, където са личните му връзки, при условие че лицето редовно се връща там. Спазването на последното условие не е необходимо, ако лицето пребивава в дадена държава-членка за изпълнение на задача с определена продължителност. Следването в университет или друго учебно заведение не се счита за смяна на обичайно пребиваване.

Видно от посочената разпоредба, обичайното пребиваване по смисъла на директивата е фактическо обстоятелство, чието установяване се извършва в рамките на административното производство и по предвидения в националния закон на съответната държава – членка ред със съответните процесуални средства. Националният законодател е възприел, че в производствата по издаване, респ. подновяване на СУМПС обичайното пребиваване на лицата на територията на страната се доказва с декларация, каквато процесуална възможност е предвидена и в чл.39 АПК, т.е. наличието на подписана от лицето декларация е допустимо и достатъчно доказателствено средство за установяване на обичайно пребиваване на територията на страната. Наличието на декларация дава на административния орган основание, при липса на други данни, да приеме за установен факта на обичайно пребиваване на лицето на територията на България, което от своя страна го легитимира като компетентен орган съгласно чл.8, пар.1 от Директива ЕС 2006/126/ЕО.

В случая в докладната записка на началника на 03 сектор в отдел „Пътна полиция“ е посочено, че при подаването на заявлението А. Н. е представил и комплект документи за подмяна съгласно чл.17, ал.3 от Наредба № I-157/01.10.2002 г. Видно от посочената разпоредба, подмяната на свидетелството по ал. 1, т. 3 се извършва въз основа на представено чуждестранно свидетелство за управление на МПС и документите по чл. 13, ал. 1, т. 1, 3 и 6. Един от документите по т.б е декларация, че обичайното пребиваване на лицето не е в друга държава – членка. С оглед на това и предвид изложеното в докладната записка, че лицето е представило документите по чл.17, ал.3 от Наредба № I-157/01.10.2002 г., съдът приема, че такава декларация е била подадена от А. Н.. Наред с това, не са налице никакви доказателства по делото, че към датата на подаване на заявлението А. Н. е имал обичайно пребиваване в друга държава – членка по смисъла на чл.12 от Директива ЕС 2006/126/ЕО. С оглед на това следва да се приеме за недоказано, че към датата на подаване на заявлението за издаване на ново СУМПС А. Н. е имал обичайно пребиваване в друга държава-членка.

Налице е обаче друго основание, което изключва компетентността на ответника за издаване на процесното СУМПС. От доказателствата по делото се установява, че при подаване на документите за подмяна на СУМПС А. Н. Н. е предоставил в оригинал испанско СУМПС № 4595809Н, издадено на 24.07.2007 г. От полученото от испанските власти писмо обаче става ясно, че на 09.05.2017 г. на А. Н. Н. е издадено ново испанско свидетелство за правоуправление със същия номер като това, което лицето е представило пред българските власти и очевидно не е върнало на испанските органи при издаването от тях на ново СУМПС. Установява се, че българското СУМПС е издадено на 19.09.2017 г. /л. 11 от делото/, тоест близо четири месеца, след

като е издадено испанското СУМПС.

Съгласно чл. 7, §5, б. „а“ от Директива ЕС 2006/126/ЕО никой не може да притежава повече от едно свидетелство за управление на превозно средство. Съгласно б. „б“ държава-членка отказва издаването на свидетелство, когато установи, че кандидатът вече притежава свидетелство за управление на превозно средство. Тази забрана е транспонирана в разпоредбата на чл. 17, ал. 13, т. 2 от Наредба № I-157 от 1 октомври 2002 г. за условията и реда за издаване на свидетелство за управление на моторни превозни средства, отчета на водачите и тяхната дисциплина, съгласно която не се издава свидетелство за управление на МПС в случаите, когато се установи, че лицето, подало заявление: има друго валидно свидетелство за управление на МПС, издадено от държава - членка на ЕС, или има наложени ограничения или временно лишаване от право да управлява МПС на територия на държава членка, или е започнала процедура по подмяна на свидетелството в друга държава членка.

В случая, лицето се явява притежател едновременно на две свидетелства за управление на МПС, при което то на практика разполага с възможност да избира с кое от двете да се легитимира или кое от тях да представи на контролните органи, а това би могло да доведе до избягване на определени принудителни административни или санкционни мерки. Обосновано би било дори да се приеме, че доколкото на лицето несъмнено е било известно образуването на производство на издаването на СУМПС в Испания и факта на издаването на свидетелство там, с отправянето на същото искане към българските власти се цели заобикаляне на закона. В случая, с издаването от испанските власти на свидетелство за управление на МПС, се е осъществила отрицателната предпоставка, пречатваща възможността за издаване на същото такова свидетелство от българските власти. При наличието на основна законова пречка за издаване на процесното свидетелство, предвид, че лицето притежава вече СУМПС, издадено от държава - членка на ЕС, то липсва компетентност за издаване на друго такова от българските власти. С иосъществяването от испанските компетентни органи подмяна на притежаваното от А. Н. предходно СУМПС с изтичащ срок на валидност, следва да се приеме, че е изчерпана компетентността за издаване на друг такъв акт (друг акт със същото съдържание) и националните органи на останалите държави от Общността, в т.ч. българските административни органи не притежават компетентност за издаване на СУМПС на същото лице. Липсата на компетентност на издателя на административния акт е най-тежкия порок, който може да засегне акта, и винаги води до неговата нищожност.

С оглед гореизложеното волеизявлението на началника на Отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което е издадено СУМПС №[ЕИК]/19.09.2017 г. следва да бъде прогласено за нищожно.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. първо от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 51 състав

Р Е Ш И :

ОБЯВЯВА за нищожно волеизявлението на началника на Отдел „Пътна полиция“ при СДВР за издаване на СУМПС №[ЕИК]/19.09.2017 г. на А. Н. Н..

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от съобщаването на страните за неговото изготвяне.

СЪДИЯ: